

че сме заминжли, узнава за цѣльта ни и, за да ни противодѣйствува, сполучва да убѣди нѣкой свои хора от епархията (в' Търново тъй го мразяха всички, щото никой не се намѣри да отиде да го защитава) да иджт в' Цариград да ни противодѣйствуват. Членоветѣ на тая контра депутация бѣха Цаню Райков от Трѣвна, Хаджи Теодор от Лѣсковец, Никола Живков от Елена и Бакърджооглу Стефан от Беброво. Имаше още един, но името му непомниж. В' Цариград един ден и двѣтѣ депутации случайно се срѣщнахми у Никомидийский Гръцки владика и там се спречкахми. Едината депутация защищаваше Неофита; Кабакчиев и аз го нападахми от страна на другата. Най горещ защитник на Неофита излѣзе Цаню Райков от Трѣвна, който почна и най върло да напада лично мене. Това ми направи много тъжно впечатление и аз пороних сълзи като видѣх че туй върши един от моитѣ съселени, при това и роднина. Но, същеврѣменно аз възнегодувах отъ дълбочината на сърдцето си и като подех дума, изброих всичкитѣ противонародни дѣла и постѣпки на Неофита и разказах всичкитѣ лични страдания на които бѣх прѣдметъ отъ негова страна. Противницитѣ млъкнаха и нищо не можаха да отговоржт.

В' борбата на българитѣ против Неофита съдѣйстваха до една степен и нѣкои влиятелни Търновски аги, разбира се по нѣкои свои лични съображения, между които и Мастхи Ага, както и тогавашний управител на Търново името на когото непомниж. Благодарение само на това обстоятелство, ний можахми да излѣзем тоя път открито обявени против нашия върл противник, с' миссия прѣд Правителството да го пропѣдим. В' Цариград ний се оплакахми формално против него прѣд Ахями Адлие, гдѣто викаха и двѣтѣ депутации по отдѣлно, нас по напрѣд, а другитѣ послѣ. Нас изгълчаха дѣто сме дигали гюрюлтия, и ни заповѣдаха да си идем и да мируваме, без да общахж да изпълнжж молбата ни. На другата депутация беше тоже заповѣдано да си иде и тя не-закъснѣ да направи това още на слѣдующий ден, което направиха подир нея и моитѣ другари. Аз останях за повече врѣме по настоявание на Христа Тѣпчилещова, който общаваше да ме цѣни за учител при Българската Черква на Фенер. При всичко че Турското Правителство нищо не обща, за да тури край на партизанствата въ Търново, въ които бѣха намѣсени и турцитѣ, то рѣши и дигна Търновский Паша, но